Temps de tempestes

written by Pere Grau i Rovira | 22 de març de 2021

Fa pocs dies el *Nacional.cat* preguntava als seus lectors si creien que la legislatura del Parlament català que ara comença duraria els quatre anys d'una legislatura normal. Les respostes eren gairebé equilibrades. La meitat creia que sí, l'altra meitat, que no. Jo, per més claredat, ho hauria diferenciat. Si només depengués dels diputats elegits i tenint en compte les fatals conseqüències d'un fracàs, crec que d'una manera o altra, mossegant-se les dents o no, s'arribaria al final de la legislatura o (si això fos possible en aquest lapse de temps) fins al moment que el trencament amb Espanya fos efectiu.

Però no depèn solament del mateix Parlament, sinó també dels manaires espanyols i de les seves clavegueres. Ja sabem quin respecte tenen aquests per les més elementals regles de la democràcia, quan es tracta de Catalunya: cap ni un. I ja sabem també quina és l'autoritat moral del cap de govern espanyol per imposar aquell respecte: cap ni una. I per això crec que un dels punts de les negociacions fins a la formació de govern (després que l'escull de la mesa del Parlament ha estat feliçment superat) hauria de ser el suport absolut i sense reserves a aquell dels parlamentaris (sigui Borràs o qui sigui) que sigui objecte dels atacs de Madrid. Perquè aquests atacs vindran, sense cap mena de dubte.

I quan vinguin aquests atacs, tampoc seria lògic (crec jo) que els diputats a Madrid dels partits independentistes hi seguissin com si no passés res. O haurien de deixar buits els escons (ni que fos a títol temporal) o haurien de votar en bloc contra totes les iniciatives del govern espanyol fins que la repressió a Catalunya s'acabés. Ja sé que això no seria del gust dels que encara somnien en un possible "diàleg" que, malauradament, en cap moment ha estat més que un desig utòpic.

Què més voldríem els “rupturistes” que aquest “diàleg” pogués tenir èxit! Igual que l’independentisme ha crescut a mesura que ens han anat tancant una porta darrera l’altra, hauria disminuït en la mesura que Espanya hagués seguit un diguem-ne “camí suís”. Però d’això els manaires espanyols en són completament incapaços. Ja va dir Alfonso Guerra (parlant de l’Estatut de Miravet que calia “cepillar”): “No encaja con una cierta idea que tengo yo de España”. I aquesta idea (que nosaltres considerem atàvica, tirànica i ensuperbida) és el mur que ens ha fet buscar altres camins.

El discurs de Laura Borràs deu haver encés a Madrid un munt de llums vermells. I el nou govern que es formi el dia 26 o bé ha d’estar decidit a fer front a totes les barbaritats que en vinguin, juntament amb la majoria parlamentària, o perdrà les seves raons d’existència. Administrar el dia a dia del país en plena pandèmia i amb les arques mig buides ja és prou difícil, però fer-ho amb una cadena al coll seria impossible. I acceptar això representaria un trencament amb el poble de les manifestacions massives, de la via catalana, i del primer d’octubre.

Com molts catalans, jo també desitjo que es formi un govern que tingui la valentia de guiar-se per l’esperit que va animar aquells esdeveniments històrics i que no ens defraudi als que els hem elegit. Són temps de tempesta. I temps de tempesta són temps de lluita i no pas d’amagar el cap sota l’ala.

Senyores i senyors d’ERC, Junts i CUP, “llum als ulls i força al braç”. Molta sort.